

DANIELLE GIRARD

„Nagyszerű könyv,
pörögnek az események,
az ember kénytelen továbblapozni.
Alig várom a következő részt!”
– Mandy White, Goodreads

Kimetszett igazság

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

DANIELLE GIRARD

Kimetszett igazság

DR. SCHWARTZMAN 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Chrisnek, akinek mindig van hite

1

Az áldozat férfi volt, a harmincas éveit taposta.

Egyelőre csak ennyit tudott. Ám ez elég is volt.

Dr. Annabelle Schwartzman a helyszínre érkezve a parkoló legtávolabbi pontján állt meg. Hal biztosan várja már. Közel egy órája hívta fel, hogy rákérdezzen a bűnügyi helyszín címére és az alapvető tudnivalókra. Jobban szeretne ő maga levonni a következtetéseket, úgyhogy sosem kért részletes beszámolót, friss szemmel, előzetes vélemény nélkül akarta szemügyre venni a bűnügyi helyszínt.

A kemoterápia miatt émelygett és tompa volt, így lassabban ért a helyszínre, mint szokott. Még le sem állította a motort, de már nyitotta a kocsiajtót. Az autóban elhasznált és túl meleg volt a levegő.

Kikapcsolta a biztonsági övet, és kicsusszant a kocsiból. Még nem szokott hozzá az új autójához. Magasabb volt, mint az előző. A reklámok szerint „kis városi terepjáró” volt, már ha létezik egyáltalán ilyesmi. Azért választotta ezt, hogy a többi hatalmas autó között is kilásson, és mert a ferde hátú kialakítás alatt hatalmas csomagteret lapult, így könnyedén be- és kirakhatta a felszerelését.

Mégis valahogy óriásinak tűnt a kocsi.

Ahol véget ért az aszfalt, megállt. Valahol a közelben építkezés zajlott, oszlopokat állítottak, fém csattant fémen. A nehézségek csikorgásától és az égett vezetékre emlékeztető szagtól még rosszabbul lett. Előredőlt, átkarolta magát, és lassan mély levegőt vett az orrán keresztül, hogy aztán a száján keresztül kifújja.

Az időjárás-jelentés szerint huszonpár fokra számíthattak aznap, ám egyelőre hűvös volt a levegő, és Schwartzman nagyon örült a reggeli ködből visszamaradt nedvességnek is.

Nyál gyűlt a torkába, a szájába. Belégzés, kilégzés. Belégzés, kilégzés. A nyugtató légzés nem használt. Hányni fog. Már megint.

Negyedszer az elmúlt két óra leforgása alatt.

Dühös volt és frusztrált. Hiszen ez egy bűnügyi helyszín, várnak rá odabent! Amilyen közel lakik az áldozat otthonához, fél óra alatt ide kellett volna érnie.

Három és fél hónappal ezelőtt húsz perc alatt megtette volna ezt a távot. De az a masztekтомia előtt volt, még mielőtt kezdetét vette a kemoterápia. Fájdalmai voltak az injekcióktól, és émelygett is. Nagyjából olyan érzés volt, mintha komolyabb ételmérgezést kapott volna – rögtön azután, hogy áthajtott rajta egy teherautó.

Az elmúlt közel két hónapban minden tovább tartott. A kemoterápia mellékhatásait nem lehet siettetni. És ezek miatt a mellékhatások miatt ő sem igazán tudott sietni.

Öklendezni kezdett. Lassan beszívta a levegőt. Várt.

– Legyen türelemmel! – biztatta az onkológusa.

– Legalább egy hónapig ne menjen vissza dolgozni! – figyelmeztette a sebésze.

Az az egy hónap, amíg nem mehetett a halottasház közelébe, felért egy teljes évvel. Nem lazslálásra született. Szerette, ha valami keretet ad az életének, ha dolgozhat, a munkájával járó kapcsolatok éltették.

Az egyedül töltött hetek során folyamatosan szembesült vele, menyire üres a lakása, milyen kevéssé nevezheti az otthonának.

Ismét levegőt vett, az orrán keresztül, de hiába. Túl sok nyál termelődött már. A rosszullét következő hulláma a gyomrából indult, fel-tolult a torkán. Futott néhány lépésnyit, hogy maga mögött hagyja a makulátlan utcát, és elhányta magát. Kétrét görnyedt, megtámaszkodott a térdén, és hálát adott, hogy az üres parkolót megülő ködben némileg félrevonulhat.

Schwartzman lassan mély levegőt vett. A folyamatosan termelődő nyál alapján tudta, hogy még nem ért a rosszullét végére.

– Hát itt vagy! – csendült Hal hangja.

Schwartzman nem fordult meg, nem nézett rá, csak felemelte a kezét, hogy jelezze, ne jöjjön közelebb hozzá. Hal vitte haza a műtétet követően, ő segített neki az első néhány napban, amikor az is neheze ére esett, hogy az ágyból elmásson a mosdóig, majd vissza. Azóta is folyamatosan rajta tartotta a szemét.

– Mindjárt megvagyok – szólalt meg Schwartzman, miközben az émelygés ismét öklendezésbe csapott át. Csupán némi gyomor-sav jött fel. Schwartzman megborzongott.

Vett néhány mély levegőt, hátha elmúlt már a rosszullét. Talán már túl van rajta. Megmozdította a melegítőnadrágja derekát, hogy ne nyomja a hasát. Azt a nadrágot vette fel, amelyik a leginkább bő volt rá – bár manapság az összes bőnek bizonyult –, azonban az érzés, hogy valami a bőréhez ér, csak rontott a helyzeten.

Talán legközelebb jöhetne pizsamában. Akkor legalább gyorsabban ideérne.

– Tessék! – nyomott Hal a kezébe egy csomag papír zsebkendőt.

Schwartzman gyomra már nem feszült. Kihúzott egy zsebkendőt, és megtörölte a száját.

– Most már jobb.

– Csak nyugodtan.

Egy darabig lassan lélegzett, majd felegyenesedett. Amikor már biztos volt benne, hogy nem fogja lehányini a bűnügyi nyomozót, felé fordult.

– Honnan tudtad, hogy itt vagyok? Valaki meghallotta az ökledezést?

Hal elvigyorodott, fehér foga éles kontrasztot alkotott makulátlan, sötét bőrével.

– Szerintem az autodat hallották, de lehet, hogy a hányással árultad el magad.

Szürke inget és fekete zakót viselt, elegánsabban öltözött, mint szokott. Igazán remekül festett.

– Nem hiszem el, hogy képes vagy ott állni, és végignézni. – Schwartzman visszament a kocsijában tartott mentolos cukorkáért, és bekapott kettőt. – Nem leszél rosszul, ha azt kell nézned, ahogy valaki más kiokádja a belét?

– Nem – felelte Hal némi büszkeséggel.

– Én mindig rosszul vagyok tőle – vallotta be Schwartzman. – Még egyetemre jártam, amikor az egyik beteg hányni kezdett a műtőben. Rosszul lett az érzéstelenítőtől. Csirkesalátát evett ebédre, és az egész visszajött, látszottak a piros paprika- meg a spárgadarabok. – Gyorsan elhallgatott, még mielőtt újra látta volna maga előtt a jelenetet. Már a gondolattól is rosszul volt. – Kénytelen voltam kimenni. Keresztülrohantam a folyosón, mosdót kerestem, és végül egy üres műtőben kötöttem ki. Telehánytam a fertőtlenített műtő padlóját.

Hal mély hahotája mosolyra fakasztotta.

– Le merném fogadni, hogy imádott téged a takarítószemélyzet.

– Nem én voltam a kedvencük.

– Ha elég időt tölt az ember a gyilkosságoknál, idővel már semmitől sem öklendezik – magyarázta a férfi. – Akárhányszor új felügyelő kerül hozzánk, végignézem, ahogy elhányja magát. Legálábbis az első néhány helyszínen biztosan.

– Erre nem is gondoltam – felelte Schwartzman.

Beletelt némi időbe, mire hozzászokott a holttestekhez – a látványhoz, a szaghoz. Attól nem tört rá a rosszullet. Még a nagyon bűdösektől sem. Hozzászokott a rothadó hús és a bomlás bűzéhez. De ha valaki más hányt, attól kikészült. Tiszta szerencse, hogy nem életben lévő páciensekkel foglalkozik.

A halottak sosem hánynak.

Összehajtotta a zsebkendőt, és felitatta a szeméről a nedvességet. Végül visszaadta a tiszta zsebkendőket tartalmazó csomagot a nyomozónak.

– Tartsd csak meg! – hátrította el Hal. – Hailey asztaláról szerezem őket.

Schwartzman elmosolyodott, és egy szívdobbanásnyi ideig egymást nézték.

Hal az arcát fürkészte, alaposan szemügyre vette. Schwartzman tudta jól, hogy ilyesmi jár a fejében: *Mennyire van rosszul? Mennyi ereje van?* Valószínűleg haza fogja küldeni, hogy pihenjen inkább.

Felemelte a kezét.

– Egy szót se!

– Nem kell dolgoznod – mondta Hal ugyanekkor.

– De már itt vagyok.

Schwartzman megnyomta a csomagtérnyitó gombot, hogy kiszedje a felszerelését. Hal azonnal ugrott, és kiemelte helyette a táskát.

Fura volt félreállni, és hagyni, hadd cipekedjen valaki helyette. Az első kemoterápiás kezelés után még vitatkozott, hogy majd viszi ő a saját cuccát. Nem lehetett valami meggyőző, mert Hal ügyet sem vetett a tiltakozására. De Schwartzman is elég hamar beadta a derekát. Korábban senkinek sem engedte volna, hogy vigye helyette a felszerelését.

De már más idők jártak.

Most hálás volt a segítségért. Elolvasott minden figyelmeztetést a kemoterápia mellékhatásaival kapcsolatban – hogy kimerült lesz, émelyeg majd, sajog mindene –, és megfogadta, hogy átvészeli.

– Ígérem, nem hányom össze a helyszínt.

– Pedig lehet, hogy össze fogod. Még nem láttad.

Hal a bejárat felé indult a táskával.

Schwartzman most először pillantott felfelé, végignézett a pazar épületen. Talán harminc emelet magas lehetett, a tető széle ívben futott, és a legfelső emeleten hatalmas, félkör alakú ablakok engedték be a fényt a lakásba. A penthouse-ba. Ahol az áldozatot megtalálták.

Az épület egyike volt a Bay Bridge környékén épült új lakóházaknak, amikben a legszerényebb lakásért is dollármilliókat kértek, és a komfortszint emelkedésével csak az árnövekedés vehette fel a versenyt. Tele volt szilícium-völgyi milliomosokkal, akik a városba hozták a cégüket. Schwartzman is szívesen kiköltözött volna a jelenlegi lakásából, ami folyton a hamarosan már csak volt férje, Spencer által elkövetett gyilkosságokra emlékeztette.

Hal csípőjével megnyomta a mozgáskorlátozottak számára felszerelt gombot, és biccentett, hogy Schwartzman menjen előre. Amint beléptek az épület fényárban úszó folyosójára, füttyentett. A hely zsúfolásig volt növényekkel, mintha egy zöldellő üvegházba érkeztek volna. Nedves dzsungel illatát árasztotta, és Schwartzman úgy

sejtette, kellemes lehet ide hazatérni – már ha nem épp hányinger kerülgeti az embert.

Nyelt egyet, és remélte, hogy nem lesz ismét rosszul.

– Ki az áldozat?

– Todd Posner. O...

– Az onkológus? – torpant meg Schwartzman.

– Ismered?

Hányszor is biztosította dr. Fraser, hogy Todd Posner a város legjobb daganatsebésze? A mellrák nem is igazán tartozott a szakterületei közé. Általában jóval bonyolultabb műtéteket végzett. Ennek ellenére végül fogadta Schwartzmant. Egyszer találkoztak, nagyjából tíz-tizenöt percre, és később a sebész végezte el a masztektómiáját.

– Posner műtött.

Ismét elfogta a rosszullét. Már megint köze van egy gyilkosság-hoz. Egy újabb halott. *Spencer*. De hát ő börtönben ül, a tárgyalását várja!

Ettől még persze megtalálhatja a módját, hogy zaklassa őt. Elvégeztethette valaki mással is a piszkos munkát. Ahogyan korábban is.

Hal határozottan a fejét rázta.

– Ne... Ugye nem rá gondolsz?

De igen. Nyilván Halnak is eszébe jutott. Vajon mennyi időnek kell eltelnie, hogy ne Spencer jusson először eszébe, amikor meghal valaki?

– Tuti, hogy nem, Schwartzman – folytatta Hal, még mielőtt bármit is mondhatott volna. – Spencernek semmi köze nem lehet ehhez az egészhez. Az ügyész figyeltet minden beszélgetést, minden találkozót. Még azt is tudják, mikor mossa a fogát az a görény.

– Persze, igazad van – felelte Schwartzman.

Spencert lecsukták, ahogyan a tette társát is. Egyikük sem végezhettek Posnerrel.

– Egyébként sem Posner az onkológusom. – Miért is akarná Spencer holtan látni? Nincs rá oka. – A sebészem volt, a műtétet már elvégezte.

– Na ugye! – helyeselt Hal, mintha ez így már teljesen megnyugtató lenne.

Csak hogy Schwartzman számára nem hangzott túl meggyőzően, amit mondott.

Elindultak a folyosón, majd felliftezték a harmincadik emeletre. Hal a sarokba húzódott, figyelte az ajtó felett villanó számokat. Schwartzman tudta, mennyire utálja a lifteket. Szerette volna elterelni a figyelmét – ez a legkevesebb, amit megtehet érte –, de egyre csak Spencer járt a fejében. Már épp fordult volna Halhez, hogy elmondja neki, de aztán meggondolta magát. *Szedd össze magad!*

A liftajtó csilingelve kinyílt, Hal pedig olyan hangosan fújta ki a levegőt, mintha egészen idáig visszatartotta volna. Elsétáltak két járőr mellett, akik a folyosót őrizték. Schwartzman megnézte őket magának, odabiccentett.

A két férfi viszonzta az üdvözlést.

Látta már őket korábban, de egyiküket sem ismerte név szerint. Néhány dolog megváltozott a kényszerpihenő ideje alatt. Például új járőrök érkeztek az akadémiáról. Új asszisztentst is kapott, ahogyan a gondnok személye is megváltozott. Schwartzmannak hiányoztak a régi kollégák.

Főleg Ken Macy járőrt hiányolta a bűnügyi helyszínekről. A szúrt sebekből lábadozó férfi kénytelen volt továbbra is az asztalánál ücsörögve szolgálatot teljesíteni. Gyakran találkoztak azóta, hogy Schwartzman visszatért Dél-Karolinából, általában együtt vacsoráztak, különféle

nációk ételeit kóstolták meg a Ken által felfedezett éttermekben. Néha hétvégén is összejöttek. Bár Schwartzman pontosan tudta, hogy a férfi nem járőrözhet még, egyre csak az ő arcát kereste.

A sötét előszobából a vakítóan fehér lakásba léptek. Az egész falat kiváltó ablakoknak köszönhetően az embernek az volt az érzése, hogy a nap minden irányból besüt. Az ízlésesen elrendezett, modern, narancssárga és piros bútorokat leszámítva a helyiség ridegnek és csupasznak tűnt. A bútorzat kevésbé tűnt hívogatónak, mintha inkább lett volna művészi kinyilatkoztatás, mint ülőalkalmatosság, vagy használati tárgy.

A nappali közepén modern, ívelt fémszobor húzódott – csupa piros és arany fémdarab összeforrasztva. Szemközt aranyszínű csigalépcső vezetett az egyik sarkot elfoglaló emeleti részre. Schwartzman épp látta a versenyzongorát odafent közepén, és elgondolkodott, vajon hogy vitték fel oda. És hogy fogják lehozni.

– Hogy hívják ezt a stílust? – torpant meg Hal, hogy körbenézzen a nappaliban.

– Fogalmam sincs – felelte Schwartzman.

Drágának tűnt, amolyan egyedi, dizájner dolognak. Mint azok a bizarr ruhaköltemények, amiket a kifutón lát az ember. Kinek jutna eszébe ilyesmit venni? Mármint dr. Posnert leszámítva.

– Neo-ocsmány – motyogta Hal.

A nappaliból két irányba is folyosók nyíltak. A legközelebbi sarkon túl hatalmas konyhát találtak, ahol minden éppolyan fehéren ragyogott, mint a legnagyobb helyiségben. Fehér szekrények, fehér pultok – márvány, vagy valami új kompozit anyag. Az óriási, rozsdamentes acél beépíthető hűtő mellett plafonig érő borhűtő állt. Nem egy egyszerű, modernül berendezett lakásban jártak. Posner kőgazdag lehetett.

– Jól mehetett a szekér – jegyezte meg Schwartzman.

– Ellenőrizni fogjuk az anyagi helyzetét, de mégiscsak orvos volt.

Manapság nem sok orvos mondhatja magát gazdagnak – legalábbis nem rendelkeznek akkora vagyonnal, mint a vezérigazgatók, vagy a pénzügyi és informatikai szektorban dolgozók. Azok, akik kénytelenek a biztosítótársaságokkal tárgyalni, főleg nem tartoznak a gazdagabbak közé. Egy Posnerhez hasonló onkológust határozottan nem készpénzben fizetnek. A mellplasztikára szokás vagyonekat költeni, nem a masztektómiára. Talán másféle műtéteket is végzett. Ha hinni lehet a szóbeszédeknek, határozottan ügyesen dolgozott.

– Sebész volt – pontosított Schwartzman. – Manapság szinte az összes gazdag orvos a sebészek közül kerül ki. Hol a holttest?

– A dolgozószobában. – Hal mutatta az irányt. – Gondolod, hogy egyéb bevételi forrása is akadt?

– Kétlem, hogy a boncolás során bepillantást nyerhettek a bankszámláiba is – felelte Schwartzman.

– Lehet, hogy aranyfoga van.

– Van benne valami. Majd szólok, ha találok valami érdekeset.

Hal megtorpant az ajtóban, és a dolgozószoba felé intett. Itt már jóval visszafogottabb volt a berendezés, leszámítva persze a különös festményeket, meg a csodás kilátást biztosító, padlótól a plafonig érő ablakot. Ha Posner az íróasztala mögül kinézett az ablakon, láthatta a San Francisco-öböl túlsó partján, az oaklandi kikötőben egymásra halmozott, a szivárvány minden színében pompázó konténereket.

A sarokban egy óriási acélból és drótokból készült szobor állt, vagy negyvenöt centiméterre állt ki a térbe. Ilyen szobrot egyetlen szülő sem vett volna, nehogy a gyereke véletlenül nekiszaladjon és felnyársalja magát. De Posnernek nem volt gyereke. Csak egy ausztrál juhászkutyája, ami nyugodtan figyelte az eseményeket a szobor alól.

Schwartzman egy darabig a kutyát nézte. Nem tűnt fenyegetőnek, de a kutyák védelmezik a gazdájukat. Egyszer majdnem megharapta egy német juhász, amikor megvizsgálta a már halott gazdáját. Szemmel tartja majd Posner kutyáját.

Posner nagyjából egyméternyire hevert a kutyától. Hason feküdt egy piros-kék indián motívumokkal díszített szőnyegen, ami majdnem az egész padlót befedte.

Arcának a jobb oldala látszott, szinte teljes egészében, ám az orra alatti részt eltakarta a jobb keze. Öltönytadrágot és inget viselt. Rövid szárú sportzokni volt rajta, cipő azonban nem. Úgy festett, mint aki munkából tért haza.

Hal letette Schwartzman táskáját a szőnyegre.

– Megmozdították a testet? – érdeklődött Schwartzman.

– Nem, asszonyom – lépett előre az egyik járőr. – A társammal elsőként érkeztünk a helyszínre. Ő, mármint a társam megpróbálta kikapintani az áldozat pulzusát a nyakánál, a csuklójánál. Nem járt sikerrel, úgyhogy lezártuk a lakást, és riasztottuk önöket.

Hal kinyújtotta a kezét.

– Tökéletesen jártak el.

– Köszönjük, uram.

– A helyszínelők ideértek már? – kérdezte Hal.

– Még nem, uram.

Hal előhúzta a telefonját, és kilépett a szobából.

Schwartzman kinyitotta a táskáját, és előhúzott egy tiszta kezeslábast meg egy arcmaszkot, csak utána cserélte le a csizmáját a sötétkék klumpára, amit a bűnügyi helyszíneken használt. Az első öt percet fotózással töltötte. Általában Roger Sampers, a helyszínelők főnöke intéztette az ilyesmit valamelyik emberével, szinte mindig előbb kiértek, de Schwartzman szívesen szemügyre vette és megörökítette a

helyiség részleteit. Így legalább alaposan végigtanulmányozta a környezetet. Máskor egyenesen a holttesthez ment, most azonban lassított egy kicsit a munkafolyamaton.

Az áldozat enyhén széttárta a lábát, feje a helyiség másik végéhez esett közelebb. Zúzódás nem látszott a tarkóján, ami alapján Schwartzman arra következtetett, hogy szemben állt a támadójával. Jó néhány fényképet készített a szoborról, majd Posnerről is, addig fotózott, amíg biztosra nem vette, hogy Roger csapata minden szemügyre vehet majd az áldozat közelében utólag is.

Schwartzman a fényképezőgéppel a kezében felmérte, milyen messze van Posner feje a drótszobortól. Ha Posner valóban a támadójával szemben állt, akkor a gyilkos közel állhatott a hatalmas dísz tárgyhoz. Bár a szobor nagyrészt vízszintesen foglalta el a teret, néhány fémcsomó és -hullám előre és oldalra is kiállt belőle.

Schwartzman letette a gépet, előhúzta a lámpáját a táskából, és a szoborhoz lépett, hogy alaposan szemügyre vegye az éles, kiálló részeket. Végigvette a legélesebb végeket, úgy forgatta a fénycsövet, hogy megvilágítsa vele a fémeket, hátha felsértette valakinek a bőrét a szobor.

Nem látott vért a drótokon. Lehet, hogy valaki letörölte. Megemlíti majd a helyszínelőknek. Eltette a lámpát és a hozzá tartozó szemüveget, és a holttest felé fordult.

Kesztyűt húzott, és először az áldozat fejét vizsgálta meg, zúzódásokat keresett, ám nem talált semmit. A ruhája sehol sem szakadt el, dulakodásnak nem akadt nyoma. Posner bal keze tenyérrel felfelé állt, a bőr vöröslött, főleg az ujjak környékén. Schwartzman jó néhány ehhez hasonlót látott már, leginkább a fiatalabb orvosok körében. A folyamatos kézmosás – főleg a kórházban, műtétek előtt használatos fertőtlenítővel – kiszárítja, és néha irritálja is a bőrt. Jó néhány közeli felvételt készített, hogy rögzítse a felfedezést.

A bőrirritáció inkább a kézfejen szokott jelentkezni, nem pedig az ujjakon. Az ujjakat fedő bőrréteg vastagabb, ellenállóbb, mint a kézfejen. Megfordította Posner kezét, és alaposan szemügyre vette, de ott nem vöröslött a bőr. Úgy tűnt, csak az ujjai vörösek. Talán megégette valahogyan. Schwartzman feljegyezte a gondolatot.

A holttest másik oldalára lépve észrevette, hogy a jobb kézen viszont semmiféle bőrirritáció nem jelentkezett. Azt is lefényképezte előlről, hátulról.

Amikor megvizsgálta a nyakrészt, élénkvrös folyadékot talált a bőrön, valamint a szőnyegen. Több mintát is vett, majd tiszta kesztyűt húzott.

– Szeretném megfordítani – jelezte a járőröknek. – Figyeljük a kutyát. Ha támad, akkor hívni kell az illetékeseket.

A járőrök aggódó pillantást vetettek a kutyára, ahogy a holttesthez léptek. Schwartzman mindkét férfinak átnyújtott egy-egy pár kesztyűt.

– Kicsi, de ennyi időre megteszi.

A kutya még a fejét sem emelte fel.

A járőrök felhúzták a kesztyűt, és a holttest két oldalára álltak, egyikük Posner vállához, a másik a csípőjéhez.

– Háromra felém fordítjuk! – mondta Schwartzman. – Egy, kettő, három!

Schwartzman Posner megfordítása közben végig a kutyát figyelte. Ahogy az áldozat háta földet ért, a keze oldalra csúszott.

Most már látszott az egész arca.

– Jóságos ég! – hüledezett az egyik járőr, és ellépett a testtől.

A bal kéz ujjaihoz hasonlóan Posner arca is foltokkal tarkított élénkpirosban játszott. A problémás terület közepe mélyvrös volt, mintha valami átégette volna a felhámot.

– Olyan, mintha valaki forrasztólámpával leégette volna az arcát
– suttogta reszelősen a másik járőr.

A seb az alsó ajaknál kezdődött, végighúzódott az állon, és egészen a nyakig elért, ahol végül eltűnt a fehér ing alatt. Mintha valamilyen vegyszer okozta volna az égést. A száj körül és az állon látható seb alapján a halála előtt valamilyen erős savat ihatott. A seben friss vér csillogott.

A gallérját ugyanaz az élénkpiros folyadék szennyezte.

A kémiai égésbe még nem halt bele. De minden bizonnyal kívánta a halált.

2

A járőr öklendezésének hangjára Schwartzman ismét a szájában érezte a hányás ízét. Túl gyakran volt rosszul mostanában ahhoz, hogy más öklendezését hallgassa. Lehajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Lassan lélegzett, kizárta a rosszullét hangjait.

Nem fogja lehányjni az áldozatot.

– Kifelé, gyerünk! – sürgette Hal. – Már csak az hiányzik, hogy valaki összehányja a helyszínt!

Igaza van. Megsemmisítené a bizonyítékot. Elhúzódot az áldozattól, hogy felálljon, és látta, hogy Hal kitessékeli a járőrt a helyiségből.

Nem neki címezte a szavait.

Hiszen ő nem is lesz rosszul. Óvatosan nyelt egyet, és lassan mély levegőt vett. Majd még egyet.

Hal visszajött, és odatértelt mellé.

– Mi a fene történt?

– Kémiai égési sérülésnek tűnik – felelte Schwartzman a felszereléséhez fordulva.

– Iszonyatosan fájhatott.

– Az biztos – értett egyet Schwartzman. Megvizsgálta a sérüléseket. A vegyszer még a leginkább szétroncsolódott részen sem érte el a bazális réteget, az epidermisz legalsó rétegét. Nem lehetett halálos. – De nem ez végzett vele.

– Akkor mi, doki?

Könnyű lett volna szemügyre venni az áldozat külsejét, és találgatni, hogyan halt meg. Általában beletrafált, többször találta fején a szöveget, mint ahányszor tévedett. Azonban Schwartzman nem szeretett találgatni. A spekuláció egy adott irányba terelte Hal nyomozását. Ha téved, a felügyelő feleslegesen pazarolja az idejét, az energiáját. Márpedig nincs veszteni való idejük. Ezzel Hal is tökéletesen tisztában volt.

– Csak azt mondd, amit látsz! – szólalt meg ismét a nyomozó, mintha csak olvasna Schwartzman gondolataiban. Ez elég gyakran előfordult azóta, hogy visszatért Dél-Karolinából.

Schwartzman az áldozat kékes ajkára mutatott.

– Úgy tűnik, légzési elégtelenségtől szenvedett. A méreganyag a tüdejéig juthatott. De az is könnyedén előfordulhat, hogy valami másba halt bele, még a fulladás előtt. Majd csak...

– A boncolás után tudod pontosan megmondani – fejezte be helyette Hal a mondatot. – Tudom. Na és mi van azokkal a vonalakkal a sebben? Az arcán.

Schwartzman szemügyre vette az áldozat arcának bal oldalát csúfító három vízszintes vonalat.

– Arra vagy kíváncsi, hogy karmolás-e.

– Arra vagyok kíváncsi, hogy védekezés közben karmolták-e meg.

– Valószínűbb, hogy ő maga karmolta a saját bőrét. Az égési sérülésektől könnyebben roncsolódik a bőr. – Megmutatta Halnek Posner bal kezén a bőrrirritációt. – Az ujjait is megégette a vegyszer.

– Logikus, ha balkezes – bólintott Hal. – Kiderítem. Kétlem, hogy önszántából itta meg ezt a valamit.

Schwartzman bezacskózta az áldozat kezét, nehogy szállítás közben megsérüljön, majd megvizsgálta a szemét. Nem talált égési sérülést. A pupillák hatalmasra tágultak, a fekete korongot csupán vékony sávban vette körbe a barna írisz. A pupilla kitágulása a vészreakció szokásos velejárója. Schwartzman ismét az égési sérülésekre fordította a figyelmét.

– Nem hinném. Úgy sejtem, kényszerítették. – Schwartzman megnézte az áldozat csuklóját. – Nem látom jelét, hogy megköttöztek volna.

– Talán fegyvert fogtak a fejéhez – találgatott Hal.

Schwartzman megnézte az áldozat halántékát. Nem látott semmit a bőrén. De egy fegyver nem feletétlenül hagyyna nyomot.

– Előfordulhat.

– Lehet, hogy inkább a fegyvert választanám – folytatta a gondolatmenetet Hal.

Igaza volt. Gyötrelmes lehetett, ahogyan a vegyszer végigmarta a nyelőcsövét. Mégis miféle fenyegetés vehette rá dr. Posnert, hogy mérget igyon? Schwartzman elgondolkozott, ő vajon miért tenné meg. Talán ha a családját fenyegetnék. Hajlandó lett volna mérget nyelni, hogy megmentse Avát? Nem tudta biztosan a választ.

Na és az apját? *Valószínűleg igen.*

Az emberi természethez hozzátartozik a küzdelem, a túlélés iránti vágy. Valaki meggyőzte volna Posnert, hogy nem hal bele? De hát az égési sérülések... Nyilván tudnia kellett, hogy erős vegszerről van szó. Mégiscsak orvos volt.

– A boncolásnál megnéztem majd különböző fényekkel a csuklóját, hátha mégis lekötözték – felelte végül. – És a sebeket is megvizsgálom.

A fehérvérsejtek jelenléte és sűrűsége alapján kiszámítható, mennyi idővel a halála előtt keletkeztek a sérülések. – Egy hosszú fültisztító pálcikára hasonlító eszközzel két mintát is vett a Posner állat csúfító seb közepéből. – Láttál már ilyen vörös vegyszert?

– Persze – vágta rá Hal. – Váltóolaj, motorolaj... mindkettő vörös.

– De azok sötétebbek ennél.

– Általában igen – értett egyet a nyomozó. – És sűrűbbek is. Ez inkább egy trópusi koktélnak hasonlít.

Schwartzman Halre meredt, aki így folytatta:

– Hát, szemmel láthatóan nem az. Biztosan rengeteg vörös vegyszer van. – Hal szemügyre vette a foltot Posner ingén. – De igazad van. Nem úgy néz ki, mintha valamilyen autós olaj lenne, legalábbis azokra, amiket én láttam, nem hasonlít.

– Arról nem is beszélve, hogy azok nem okoznak ilyen égési sérüléseket – tette hozzá Schwartzman. – Legalábbis önmagukban és ilyen gyorsan semmiképp.

Ő is alaposan megnézte az élénk foltot az áldozat fehér ingén. Halnek igaza volt. *Tényleg* egy trópusi koktélnak emlékeztetett a színe.

– Talán nem tudta, hogy mérgező...

– Úgy érted, azt hihette, hogy valamilyen színes sportitalt iszik? – kérdezett vissza Schwartzman.

– Lehetséges lenne? – faggatta Hal.

Schwartzman közelebb hajolt, és megszagolta a vegyszert. Csípős szaga volt. Posner már ennyi alapján rájöhetett volna, hogy veszélyes.

– Kétlem. – Schwartzman megnézte, milyen mély az égési seb. Feltéve, hogy nem haldoklott órákon át a méregtől, az égés gyors lefolyású lehetett. – Gyakorlatilag azonnal éreznie kellett a fájdalmat.

– Tehát megégette a száját – pontosított Hal.

– Igen.

– Azt hiszem, a kezemre is jutott belőle – szólalt meg a sarokban álló járőr.

– Menjen, mossa le jó alaposan! Legalább két percen keresztül sikálja! – tanácsolta Schwartzman. – Enyhén lúgos szappant használjon!

A járőr kisietett, mire a korábban öklendező társa visszatért.

A szoba másik felében fekvő kutya felemelte a fejét a mellső lábáról, és vinnyogott.

– Azóta ezt csinálja, hogy megérkeztünk – tájékoztatta őket a járőr.

A szőnyeget sötét folt csúfította a kutya előtt, ott, ahol a nyála összegyűlt. Az ausztrál juhász ásított egyet, és kidugta a nyelvét. Még több nyál csorgott a szájából.

Schwartzman tiszta kesztyűt vett, és megpaskolta a lábát.

– Gyere ide, kutyus! Gyere ide hozzám!

A kutya felemelte a fejét, mintha fel akart volna kelni, ám néhány másodperc múlva visszaroskadt a szőnyegre.

– Tudja valaki a nevét?

Senki sem felelt, így Schwartzman odasétált hozzá, és megnézte a nyakörvét.

– Buster Posey.

– Szuper név – jegyezte meg a járőr.

Schwartzman elhátrált, majd ismét magához hívta a kutyát.

– Gyere kutyus! Ide hozzám, Buster!

A kutya felemelte a fejét, két mellső lábára tornászta magát, tett két bizonytalan lépést, majd összeesett.

– Biztos öreg már – jegyezte meg a járőr.

– Nem hinném – felelte Schwartzman. Kinyitotta a kutya száját, hogy belenézhesen. Az elülső fogai körül megduzzadt, vöröslött az íny. – Szerintem Buster is lenyelt valamennyit abból, ami megölte Posnert. – Schwartzman a járórhöz fordult. – Azonnal állatorvoshoz kell vinnünk!

– Telefonáljon, kérjen segítséget! – utasította Hal a járórt. – Mondja el, mi a helyzet!

Schwartzman ismét tiszta kesztyűt húzott, és a zseblámpájával belevilágított Posner szájába. A férfi vöröslő nyelvét kikezdte az anyag, az ínye felduzzadt. Jó néhány helyen annyira súlyos volt az égés, hogy vérzett is. Ahogyan az övé is. Schwartzman nyelve munka közben ösztönösen végigsimított a szájában lévő kis, vörös sebekben. Mucositis, a nyálkahártya gyulladása. A kemoterápia széttroncsolta a légyszövet gyors tempóban szaporodó sejtjeit, így a szája nehezen tudott elbánni a baktériumokkal, nehezebben gyógyult. Ennek következtében tele volt sebekkel a nyelve, az ínye, a szájpadrólása, a nyelőcsöve... A kezelés egy újabb mellékhatása.

Schwartzman odébb tolta Posner nyelvét. Valami fehérén akadt meg a szeme a férfi szája sarkában. Valószínűleg köpet volt, a nyál és a légutak nyálkájának keveréke. Nem meglepő egy megmérgezett áldozatnál.

Mélyebbre nyúlt a férfi szájába, hogy megérintse.

– Dr. Schwartzman!

Összerezzen az éles hang hallatán.

Roger lépett be a szobába, a nyomában a helyszínelők egyik fiatal technikusával, Naomi Muirrel. Kapkodták a levegőt, és Roger homlokát ráncok barázdálták.

Valami nem stimmelt.

– Mi a baj?

Roger biccentett Halnek.

– A járőr találta a konyhai szemetesben.

Egy műanyag bizonyítékos tasakot emelt a magasba, benne átlátó gyógyszeres üveggel, olyanal, amiben köptetőszirupot árulnak. Az alján vörös folyadék ülepedett meg. Roger átnyújtotta a tasakot Halnek. Schwartzman lehúzta a kesztyűjét, és kifordítva gombócba gyúrte.

– Mi ez? – kérdezte Hal.

Schwartzman megnézte a címkét.

Az élénksárga papíron a „Doxorubicin” szó állt. Alá vörös keretben az alábbi szavakat nyomták: Kizárólag intravénás használatra. Citotoxikus vegyület.

Schwartzman azonnal talpra ugrott. Tudta jól, miféle gyógyszer ez.

– Doxorubicin. Adriamycin néven is ismerheted.

– Miért, *az* mi? – kérdezte ismételten Hal.

– A kemoterápia során használják. – Schwartzman ellépett az áldozattól, és a többieket is hátraintette. – Menjünk ki innen, amíg semlegesítjük!

– Igaza van – hagyta helyben az utasítást Roger. – Kell valami lúgos.

– Sütőpor? – vetette fel Hal.

– Az nem elég erős – felelte Roger. – Naomi, nézd meg, van-e a lakásban ammónia, aztán hívd a vegyvédelmiseket! Teljes védelem kell, és megfelelő felszerelés, amivel eltávolíthatjuk.

– Vörös ördögnek is hívják a szert – tette hozzá Schwartzman.

– Vörös ördög – ismételte Hal, és feltartotta a műanyag tasakot, hogy szemügyre vegye a benne lévő üveget. – Úgy tűnik, a gyilkos a teljes üvegnyit felhasználta. – Schwartzmanhoz fordult. – Honnan tudad, mi ez?

– Ugyanezt használják a mellrák kemoterápiás kezelésében is.

– Teljes védőöltözet nélkül nem vizsgálhatod a holttestet – figyelmeztette Roger.

A férfinak igaza volt. Egyértelmű szabályaik voltak az esetlegesen mérgező anyagokkal elkövetett gyilkosságok helyszínelése kapcsán. És Schwartzman ezeket természetesen be is akarta tartani. De azért kissé ironikusnak tartotta, hogy kénytelen lesz mindenféle szigorú szabályokat betartani azért, hogy ne érintkezzen ugyanazzal a gyógyszerrel, amit háromhetente belepumpálnak.

Lenézett Posnerre. A köpet egy része levált a fogárol, és a fehér anyag formába rendeződött. Ezek szerint mégsem köpet volt, hanem egy kis méretű golyó.

Schwartzman egy kis csipesz segítségével kiszedte a fehér gömböt, és egy tiszta bizonyítékos papírzacskóra fektette. A hosszú csipesz végének segítségével kihajtotta.

Az egyik oldalán üres volt, a másik oldalán azonban a „Sandynek, akut mieloid leukémiára” szavak álltak.

Hal odaguggolt mellé, majdnem összeért a válluk.

– Mi az az akut mieloid leukémia?

– Nem tudom pontosan, de a mieloidnak a csontvelőhöz vagy a gerinchez van köze. A leukémia meg természetesen a vérképző sejtek daganatos betegsége.

Hal Schwartzman vállára tette a kezét.

– Menjünk innen! Már így is épp eleget voltál ennek a vörös ördögnek a közelében, és jobb, ha megkeresem ezt a Sandyt, akinek akut akármije van.

– Mieloid leukémiája – segítette ki Schwartzman.

– Az.

Felállt, majd hátralépett. Amennyire ő tudta, a vörös ördögöt leginkább a mellrák kezelésében használják. Sehogyan sem kapcsolódott

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a fejében a rák többi fajtájához. A mieloid leukémiához meg aztán főleg nem.

Neki mellrákja van.

És ezt Spencer is pontosan tudja.

A rákját vörös ördöggel kezelték, és Posner végezte a masztektómiáját.

Vajon összekötné őt Spencer a sebészével? Csak azért, mert ő távolította el a mellét? Abszurd gondolatnak tűnt. Csakhogy Spencer teljesen kifacsart logikával gondolkozik. De akkor miért hagyott volna üzenetet akut mieloid leukémiában, egy teljesen más betegségben szenvedő nőről?

Van valami kapcsolat, amire a gyilkos rá akarja vezetni őket? Vagy egyszerűen nem tud annyit a rákos megbetegedésekről, mint amit el akar hitetni velük? Ez kissé megnyugtatta. Spencer figyelmes. Nem követne el ilyen hibát.

Semmi köze Posner halálához.

Remélhetőleg.

Schwartzman követte Halt a folyosóra, de azért visszapillantott még Posner holttestére.

Továbbra is Spencer járt a fejében. A sebésze meghalt. És nem segíthetett rajta. Ráadásul azzal a gyógyszerrel gyilkolták meg, amit az ő kemoterápiás kezelésében használnak.

Tényleg pusztán véletlen egybeesésről lenne szó?

Adja az ég, hogy úgy legyen!

De véletlenül csak más emberekkel történnek. Szerencsés emberekkel. Ő azonban nem szerencsés, hiszen Spencer még mindig az élete része.